Súd:	Okresný súd Košice I
Spisová značka:	15C/223/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7111219174
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Iveta Slebodníková
ECLI:	ECLI:SK:OSKE1:2017:7111219174.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Ivetou Slebodníkovou v spore žalobcu: G., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom kpt. Nálepku 17, Košice, IČO: 36 855 910, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania s príslušenstvom

r o z h o d o l :

Žalovaný svojím konaním voči žalobcovi porušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3 000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou na tunajší súd dňa 18. 7. 2011 domáhal proti žalovanému vyslovenia rozsudku, podľa ktorého žalovaný svojím konaním voči žalobcovi porušil zásadu rovnakého zaobchádzania, žiadal nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 10 000,- Eur a nahradiť žalobcovi trovy konania. Dňa 17. 3. 2004 podal na Okresný súd Košice II žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a určenie, že štátnozamestnanecký pomer ďalej trvá proti žalovaným - Mestskej časti Košice - Západ, Krajskému stavebnému úradu v Košiciach, Krajskému úradu v Košiciach. Potom, ako žalobca podal žalobu na súd, sa domáhal nástupu do práce a vytrvalo žiadal žalovaného, aby mu prideľoval prácu. Žalovaný mu napriek tomu neumožnil nastúpiť do práce, odmietol mu prideľovať prácu a nevyplácal mu ani plat. Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 6. 12. 2006 sp. zn. 22C/46/2004 právoplatne rozhodol tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a určil, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá. Po právoplatnosti rozhodnutia súdu žalobca nastúpil do práce dňa 30. 7. 2007. Dňa 7. 8. 2007 vydal žalovaný rozhodnutie, ktorým odvoláva žalobcu z jeho funkcie predstaveného Odboru iných odvetvových vzťahov Okresnému úradu Košice II a dňa 3. 10. 2007 bolo žalobcovi ponúknuté miesto odborného radcu na Krajskom stavebnom úrade v Košiciach s podmienkou, že ak ho neprijme, tak sa jeho štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca skončí. Počas tohto medziobdobia dvoch mesiacov mu bola pridelená kancelária, v ktorej nebol počítač ani telefón a nebola mu prideľovaná práca, či pracovné materiály. Takéto správanie žalovaného bolo vyslovene namierené len proti nemu, pretože ostatní zamestnanci mali na rozdiel od žalobcu vytvorené primerané pracovné podmienky na vykonávanie práce. Z uvedených skutočností je zrejmé nerovnaké zaobchádzanie a

diskriminácia žalobcu. Počas obdobia odo dňa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru do dňa opätovného zaradenia do štátnej služby patril žalobcovi funkčný plat, ktorý mu žalovaný neposkytol. Platu sa žalobca domohol v roku 2011, teda po viac ako dvoch rokoch odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu, že štátnozamestnanecký pomer trvá, resp. po 7 rokoch odo dňa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru napriek tomu, že výška platu nebola sporná, pretože vyplýva z tabuľkového systému ohodnocovania štátnych zamestnancov. V zmysle § 2 ods. 2 antidiskriminačného zákona sa za priamu diskrimináciu považuje konanie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo ako sa zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Aj napriek tomu, že podmienka trvania štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu voči žalovanému v období od 17. 2. 2004 do 29. 7. 2007 splnená bola, žalovaný odopieral žalobcovi byť za svoju prácu odmenený. Žalobca sa týmto konaním cítil byť diskriminovaný voči ostatným zamestnancom, ktorí v uvedenom období plat dostávali a žalobca sa svojho platu domohol až v roku 2011. Keďže žalobcovi v uvedenom období nebol priznávaný plat, žalobca bol odkázaný na príjem svojej manželky. Počas doby 3 rokoch a 5 mesiacov žalobca nemohol svoju rodinu nijako finančne podporovať, bol nútený zredukovať svoje výdavky na minimum. Nevyplácanie platu vyvolalo u žalobcu vnútornú frustráciu a pocit menejcennosti o to viac, že bol dlhoročným štátnym zamestnancom a v minulosti vykonával funkciu vedúceho odboru. Životný štandard žalobcu sa v súvislosti s uvedeným znížil natoľko, že žalobca nebol schopný platiť svojmu synovi športový krúžok, ktorému sa syn dlhoročne venoval. Celkovo sa znížilo spoločenské postavenie žalobcu a jeho rodiny. Do tohto postavenia sa dostal na základe konania žalovaného bez akéhokoľvek svojho pričinenia. Porušenie zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným, t.j. tým, že mu žalovaný nevyplácal v období od roku 2004 do roku 2007 plat, ktorý mu zo zákona patril, došlo k nezvratnému zníženiu spoločenského postavenia a vážnosti žalobcu, ako aj k zníženiu jeho dôstojnosti. S prihliadnutím na uvedené požadoval žalobca vyplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 22. 8. 2011 žiadal žalobu zamietnuť. Žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, nedostatok dôvodov pre vyslovenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pre premlčanie nárokov. Žalobca nepreukázal osobné znaky, na základe ktorých bolo voči nemu pristúpené inak, ako by bolo v tej istej situácii pristupované k iným osobám, ale dokonca za neoprávnené zaobchádzanie považoval konanie žalovaného, ktoré mu prikazoval zákon. Žalovaný by preukázateľne a rovnako postupoval proti iným štátnym zamestnancom, ktorých nárok na náhradu funkčného platu by bol sporný, teda pochybný. Zákonom Národnej rady SR č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou ku dňu 1. 1. 2004 boli zrušené všetky okresné úrady, žalobca tak stratil de facto možnosť vykonávať prácu, ktorá mu vyplývala z funkcie predstaveného odboru Odvetvových vzťahov. Štátnozamestnanecký pomer žalobcu bol skončený právoplatným rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Košiciach. Po odvolaní žalobcu z funkcie predstaveného bol žalobca na základe vlastnej žiadosti rozhodnutím o trvalom preložení trvale preložený na iné štátnozamestnanecké miesto, v ktorom mu už služobný úrad umožnil výkon štátnej služby v súlade s rozhodnutím. Žalobca nijako nepreukázal, aby konaním žalovaného bola znížená jeho dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie. Tvrdenie žalobcu by znamenalo, že každá osoba, ktorá nevykonáva pracovnú činnosť a ktorá požaduje od zamestnávateľa viac ako jej patrí, je nedôstojná, nepožíva spoločenskú vážnosť a nemá spoločenské uplatnenie. Žalobca bol odvolaný z funkcie predstaveného Odboru iných odvetvových vzťahov Okresného úradu Košice II nie z dôvodov spočívajúcich v jeho osobných znakoch, ale ako následok zrušenia okresných úradov a nasledovným prenosom kompetencií. Takéto konanie nemôže byť považované za diskrimináciu, pretože ktokoľvek by zastával funkciu predstaveného Odboru iných odvetvových vzťahov, bol by z dôvodu zákonného zrušenia okresných úradov z tejto funkcie odvolaný. Ktokoľvek by sa dostal do postavenia žalobcu (teda kto by sa neoprávnene obohatil o sumu 5 331,17 Eur) bol by adresátom konania žalovaného smerujúceho k vymáhaniu predmetnej sumy. Žalobca sa domáha od žalovaného náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého sa mal žalovaný dopustiť v roku 2004 a ktoré malo trvať do roku 2007. Právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčalo vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

3. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 13. 9. 2011 doplnil žalobu tak, že podanie antidiskriminačnej žaloby má súvislosť výlučne s neuhradením náhrady platu. Svoju diskrimináciu pociťoval v období po opätovnom nástupe do práce v roku 2007 a bezprostredne ju pociťoval až do vyplatenia náhrady platu z dôvodu, že bol odmeňovaný odlišne od ostatných zamestnancov KSÚ v Košiciach. Tento prístup žalovaného bol v rozpore s dobrými mravmi, možno bol

zapríčinený aj tým, že ako jediný sa úspešne súdil do právoplatného skončenia veci. Bol mu uhradený jeho minimálny zákonný nárok, ktorý bol zadržiavaný viac ako 3 roky, nemohol si riadne uplatniť nárok na predčasný dôchodok, nakoľko až do obdobia prvého polroka 2011 neboli k dispozícii doklady o jeho príjmoch za roky 2004 až 2007.

4. Žalovaný vo vyjadrení dňa 1. 10. 2012 uviedol, že neboli naplnené osobné znaky stanovené zákonom, aby mohlo dôjsť k diskriminácii. Diskriminovaná osoba musí byť nositeľom osobných znakov napr. pohlavie, náboženstvo, farba pleti a pod., na základe ktorých je pri rovnakých činnostiach posudzovaná inak ako osoba, ktorá nositeľom týchto znakov nie je. Druhou príčinou, prečo nedošlo k porušeniu povinnosti špecifikovanej v § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní je neexistencia príčinnej súvislosti medzi znevýhodnením a použitím kritéria pre rozlišovanie. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 16/09 z 30. 4. 2009, v ktorom ústavný súd vyslovil záväzný právny názor, podľa ktorého dôkazné bremeno v sporoch týkajúcich sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania nezaťažuje len a výlučne žalovanú stranu, ale zaťažuje aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii jeho osoby. Žalobca musí tvrdiť a predložiť také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Nemožnosť uplatniť si nárok na predčasný dôchodok, prípadne nezaplatenie peňažnej satisfakcie, nemožno zamieňať so zásahom do ľudskej dôstojnosti, cti alebo spoločenského uplatnenia osoby.

5. Žalobca na pojednávaní dňa 2. 10. 2012 vypovedal, že pôsobil vo funkcii vedúceho odboru na Krajskom stavebnom úrade v Košiciach. Hneď potom, ako bolo doručené právoplatné rozhodnutie súdu, požiadal žalovaného, aby mu prideľoval prácu. Žalovaný predlžoval termín pridelenia práce. Prednosta úradu mu oznámil, že pre neho nemajú prácu, ale ho budú riešiť. Od 30. 7. 2007, keď nastúpil do práce, bol v kancelárii zavretý bez akýchkoľvek pracovných pomôcok, bez papiera, bez pier, počítača, telefónu. Dňa 1. 8. 2007 mu žalovaný doručil rozhodnutie, že bol odvolaný z funkcie vedúceho Okresného úradu Košice II. Od tej doby začalo sledovanie jeho osoby, jeho nadriadení mali presný dôkaz o tom, kde sa pohybuje. Ostatní zamestnanci nechceli s ním rozprávať, pretože sa obávali o svoju prácu. V priebehu mesiaca august 2007 po skončení pracovnej doby sa odpísal o 15,30 h. a zistil, že v jeho okienku už niekto zapísal čas 15,00 h. a červeným krúžkom bolo prednostom podčiarknuté, že nebol prítomný na pracovisku. Z toho usúdil, že si ho nadriadení všímajú, aj keď mu neprideľovali žiadnu prácu, hoci v skutočnosti na pracovisku bol. Ďalší deň bol riešený u prednostu tak, že si má dávať pozor na dochádzku. Bol na neho vyvíjaný psychický nátlak. Prvýkrát bola sfunkčnená jeho kancelária až po 2. 10. 2007. V priebehu tohto obdobia zistil, že iný zamestnanec odchádza z pracoviska, preto ho požiadal, aby mu požičal stavebný zákon. Zamestnanec to oznámil svojej nadriadenej a tomu bolo oznámené, aby nikoho neobťažoval, že žiadne pomôcky ani knihy nedostane, pretože nie je zaradený. Po 2. 10. 2007 bol predvolaný prednostom, kde mu bolo oznámené, že buď požiada o zmenu pracovnej náplne, lebo sa uvoľnilo miesto po zamestnancovi, ktorý odišiel alebo s ním skončia pracovný pomer. Súhlasil s tým, že prechádza do funkcie odborný radca. Od tej doby mu bol pridelený počítač, internet, telefón. Stávalo sa, že 5-krát až 7-krát denne mu zvonil telefón a nikto sa neprihlásil. Kontrolu robil prednosta, vedúca služobného úradu a priama nadriadená, vedúca stavebného poriadku. V roku 2011 bol žalobca presťahovaný na 11. poschodie a jeho kancelársky priestor bol o veľkosti 1,80 m2. Žalobca sedel vpredu pri dverách a za ním sedeli ďalšie tri kolegyne oddelené skriňami, oni mali k dispozícii priestor 4 m2. Keď začal tento priestor fotiť a upozorňovať na to, bol presťahovaný späť do svojej predchádzajúcej kancelárie. Keď potreboval poradiť v zložitej veci a išiel za inou kolegyňou, bolo mu povedané, že s ním nesmie rozprávať. Zo všetkých týchto okolností začal pociťovať diskrimináciu voči svojej osobe, ktorá vyústila tým, že keď podal žalobu na súd, bol zavolaný prednostom v mesiaci september 2011, ktorý mu vysvetlil, že nebude zarábať na štátnej správe podávaním žalôb a do konca mesiaca bude prepustený. Stávali sa aj prípady, že bol zavolaný pred prednostu, musel mobil vyložiť sekretárke. Prvý rok nebol na žiadnej pracovnej ceste, čo sa týka školení, za celé obdobie od roku 2007 absolvoval jedno denné školenie. Ak sa vyhotovovalo rozhodnutie, potreboval spis preštudovať a do týždňa vedel rozhodnutie napísať, ale spis potom ležal u vedúcej aj 18 dní. Naviac potom zmenila názor, vrátila mu spis a rozhodnutie, aby ho prepísal. Stávalo sa, že spis vrátila aj na dvakrát a trikrát pre rôzne gramatické chyby a formálne nedostatky. Žalobca bol ochotný pracovať za riadnych pracovných podmienok, ktoré mali ostatní zamestnanci. Mzda, ktorá bola priznaná rozhodnutím súdu, bola vyplatená až dňa 16. 2. 2011. Minuli sa jeho celoživotné úspory, najviac si požičiaval finančné prostriedky od sestry, aj manželka bola zamestnaná. Zákon o štátnej službe mu nedovolil opakovane sa zamestnať ani podnikať, keďže tvrdil, že s ním nebol riadne skončený pracovný pomer a podal žalobu na súde. Aj keď si hľadal prácu,

každý zamestnávateľ mu oznámil, že pokiaľ sa neskončí konanie na súde, neprijmú ho. Za celé obdobie, počas súdneho konania, s rodinou nebol na dovolenke, syn nemohol chodiť na krúžky, žalobca sa nemohol venovať svojim aktivitám.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 23. 4. 2013 doplnil svoju výpoveď tak, že v čase, keď chcel zapísať svoj skutočný odchod z pracoviska do knihy príchodov a odchodov, zistil dve podstatné skutočnosti, prvou bolo, že iný štátny zamestnanec omylom zapísal svoj odchod o 15,00 h. k menu žalobcu, čo vzbudilo nepravdivý dojem, že žalobca sa už po 15,00 h. na pracovisku nenachádza (t.j. predčasne a neoprávnene opustil pracovisko), druhou skutočnosťou bolo to, že prednosta si túto skutočnosť všimol a okamžite ju riešil tak, že omylom zapísaný čas odchodu zakrúžkoval a označil podpisom z dôvodu neoprávnenej neprítomnosti žalobcu na pracovisku, resp. neoprávneného predčasného opustenia pracoviska. Vzniknutú situáciu chcel prednosta riešiť i komisionálne (za prítomnosti iných štátnych zamestnancov spísaním zápisnice), avšak po zistení, že žalobca sa na pracovisku nachádzal, ďalej vo veci nekonal a vzniknutú situáciu neriešil. Zamestnávateľ sa teda nezaoberal odchodom iného zamestnanca, ktorý sa omylom odpísal k menu žalobcu a nezisťoval ani oprávnenosť alebo neoprávnenosť jeho odchodu. Domnelému odchodu žalobcu pritom zamestnávateľ venoval neprimerane veľkú pozornosť. Aj z uvedeného vyplýva nerovnaký prístup zamestnávateľa k osobe žalobcu v porovnaní s inými štátnymi zamestnancami a skutočnosť, že zamestnávateľ vykonával svoje práva voči žalobcovi šikanóznym spôsobom, v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Žalobca predložil 25 fotografií strán knihy príchodov a odchodov. V dôsledku konania zamestnávateľa, zákaz zamestnávateľa voči ostatným zamestnancom radiť sa, stýkať sa a komunikovať so žalobcom, neprimeraná a prehnaná kritika, znevažovanie práce žalobcu, šikanózny výkon práv a povinností zamestnávateľa voči žalobcovi v rozpore s antidiskriminačným zákonom i s dobrými mravmi, slovné útoky a ponižovanie žalobcu, nedôvodné neposkytnutie pracovných pomôcok a pracovného vybavenia bol žalobca dlhodobo a cielene vystavený trvalo nepriateľskému prostrediu a zvýšenému stresu, čo negatívne ovplyvnilo jeho zdravotný stav.
7. V súvislosti s dôkazmi, ktoré súdu poskytol, uviedol, že preukázal existenciu diskriminácie jeho zamestnávateľom a považoval za žiaduce, aby sa v konaní uplatnil § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, podľa ktorého sa dôkazné bremeno prenieslo na žalovaného. V priebehu konania na strane žalobcu sa vyskytli nové skutočnosti. Žalobca bol dňa 7. 3. 2013 hospitalizovaný v Univerzitnej nemocnici L. Pasteura v Košiciach z dôvodu naliehavej cievnej mozgovej príhody (NCMP) ischemickej, ktorú utrpel prvýkrát. V jej dôsledku žalobca nebol schopný komunikovať so svojím okolím ani písmom, neovládal končatiny na pravej strane tela, stal sa nesebestačným pri bežných denných aktivitách. Diskriminačné, trvalo nepriateľské a vysoko stresové prostredie vytvorené zamestnávateľom na pracovisku cielene zamerané na osobu žalobcu, ktorému bol tento dlhodobo vystavený, sa významnou mierou podieľalo na privodení mozgovej porážky (mŕtvice) žalobcu. Žalobca tvrdil, že zamestnávateľ nesie významnú mieru spoluzodpovednosti na zdravotnom stave a chorobe žalobcu, ktorý značným spôsobom znižuje dôstojnosť, vážnosť a spoločenské uplatnenie žalobcu. Žalobca navrhol, aby súd vyžiadal odborné stanovisko alebo vyjadrenie nezaujatej osoby so zdravotníckym vzdelaním, na základe ktorého bude možné určiť mieru, nakoľko sa protiprávne konanie žalovaného odrazilo na zdravotnom stave žalobcu. Žalobca predložil prepúšťaciu správu z 28. 3. 2013, 21. 3. 2013, lekársku správu z 20. 6. 2013 a lekársku správu - konzílium z 27. 3. 2013.

8. Podľa oznámenia Obvodného úradu Košice, Odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 21. 1. 2013, výkon štátnej správy zrušeného KSÚ v Košiciach prechádza na Obvodný úrad Košice, Odbor výstavby a bytovej politiky a podľa § 8a ods. 5 zákona č. 345/2012 Z.z. majetok štátu, pohľadávky a záväzky, práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvných vzťahov, súdnych sporov, exekučných konaní prechádzajú na Ministerstvo vnútra SR.

9. Uznesením zo dňa 22. 2. 2013 č.k. 15C/223/2011-117 súd na návrh žalobcu pripustil, aby právny predchodca žalovaného, ktorým bol Krajský stavebný úrad v Košiciach z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil ako žalovaný Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Košice (§ 92 ods. 2 O.s.p.).

10. Podľa záverov znaleckého posudku č. 4/2013 zo dňa 17. 2. 2014, ktorý vypracovala MUDr. Milena Hrehorovská, súdna znalkyňa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia, podmienky, ktorým bol žalobca vystavený na pracovisku, neboli jedinou a ani prevažujúcou príčinou vzniku NCMP dňa 7. 3. 2013. Žalobca vo veku 62,5 roka života prekonal ischemickú NCMP s pravostrannou hemiparézou, keď už 15 rokov predtým bola u neho zistená porucha metabolizmu tukov, tučnota,

nikotinizmus, neskôr sa pridala cukrovka, ischemická choroba srdca ľahšieho stupňa, išlo teda o rizikové ovplyvniteľné faktory pre výskyt cievnych ochorení a kauzálne príčinné a závažné, kde u žalobcu mohlo dôjsť k ich eliminácii v dosť podstatnej miere, hlavne redukciou telesnej hmotnosti, pohybovou aktivitou, správnymi stravovacími návykmi. Po ich dlhoročnom pretrvávaní spolu pri faktoroch neovplyvniteľných (vek, pohlavie, pozitívna rodinná anamnéza) bolo u žalobcu riziko vzniku cievnych ochorení podstatne vyššie ako porovnateľne u muža rovnakého veku. Prítomnosť stresu na pracovisku patrí do skupiny faktorov rovnako ovplyvniteľných, ale len pravdepodobných, t.j. ich vplyv na výskyt NCMP je menej jednoznačný a jeho dôsledky, resp. intenzita jeho vplyvu na zdravotný stav je individuálna u každého jedinca. Závisí od typu jedinca, od typu jeho nervovej sústavy, schopnosti stres prežívať a spracovať. Do akej miery mohla dlhoročná stresová situácia pôsobiť na psychiku žalobcu, nemohol posúdiť lekár neurológ, ale odborník z odvetvia psychológie a psychiatrie, ktorého súdu odporučila vo veci ustanoviť.

11. Podľa záverov znaleckého posudku č. 14/2015 zo dňa 28. 1. 2015 MUDr. Ivice Mitríkovej Kmečovej, súdnej znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, psychiatrickým vyšetrením bola zistená epizóda stredne ťažkej depresie a nešpecifikovaná organická porucha osobnosti a správania zavinená chorobou, poškodením a dysfunkciou mozgu. Tieto duševné poruchy sa objavili po prekonaní náhlej cievnej mozgovej príhody v marci 2013, pričom v období pred cievnou príhodou nebol psychiatricky liečený. Žalobca neverbalizoval príznaky, ktoré by svedčali pre prítomnosť duševnej poruchy alebo choroby reaktívneho charakteru ako následok životných podmienok (v práci, v rodinnom alebo v spoločenskom živote). Nešpecifikovaná organická porucha osobnosti a správania zavinená chorobou, poškodením a dysfunkciou mozgu je následkom prekonanej náhlej cievnej mozgovej príhody, ktorá okrem motorického a rečového deficitu viedla aj ku kognitívnemu deficitu. Depresívna symptomatika je reaktívne podmienená pri základnom somatickom ochorení. Ako diagnostický záver zistený psychiatrickým vyšetrením žalobcu súdna znalkyňa stanovila epizódu stredne ťažkej depresie F.32.1 podľa MKCH 10, nešpecifikovanú organickú poruchu osobnosti a správania zavinenú chorobou, poškodením a dysfunkciou mozgu (organický psychosyndróm) F.07.9 podľa MKCH 10.

12. Podľa 307 CSP, ktorý nadobudol účinnosť od 1. 7. 2016, antidiskriminačný spor je spor, ktorý sa týka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou.

13. Ustanovenia antidiskriminačného zákona upravujú porušenia zásady rovnakého zaobchádzania expressis verbis. Výpočet diskriminačných dôvodov je relatívne otvorený, keďže diskriminačný dôvod iného postavenia zahŕňa aj situácie, ktoré nie sú výslovne uvedené v enumerácii týchto dôvodov iného postavenia a zahŕňa aj iné situácie, ktoré nie sú výslovne v zákone uvedené. Obeť diskriminácie sa môže domáhať nápravy protiprávneho stavu, ak je to možné alebo poskytnutie primeraného zadosťučinenia. V prípade ak morálna satisfakcia ospravedlnenia nepostačuje, môže sa obeť diskriminácie domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady určí súd po zvážení všetkých okolností prípadu, pričom prihliadne najmä na závažnosť a mieru vzniknutej ujmy u obete, pričom musí rešpektovať princíp spravodlivosti a prihliadať na skutkové okolnosti prípadu, musí vziať do úvahy závažnosť dôsledkov porušenia práva a časový aspekt protiprávneho stavu. Ide o spory s ochranou slabšej strany. Dôkazné bremeno v týchto konaniach nesie žalovaný. (CSP, Veľké komentáre, Štefček, Ficová a spol.).

14. Podľa § 2 ods. 1, 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (antidiskriminačný zákon) dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

15. Podľa § 9 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou. Každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržal zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil

protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená. Ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

16. Podľa § 11 ods. 1, 2 citovaného zákona konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania sa začína na návrh osoby, ktorá namieta, že jej právo bolo dotknuté porušením zásady rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalobca"). Žalobca je povinný v návrhu označiť osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania (ďalej len "žalovaný"). Žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

17. Podľa § 12 citovaného zákona týmto zákonom sa preberajú právne záväzné akty Európskej únie uvedené v prílohe.

18. Vecná legitimácia je teoretická konštrukcia, ktorá vo vzťahu k účastníkom konania vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného a niekedy aj z procesného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo k neúspechu v konaní. Vecná legitimácia vyjadruje postavenie účastníka konania, teraz strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Takéto postavenie môže byť dvojaké. Strana sporu, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia, ak je žalobcom má aktívnu vecnú legitimáciu. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu vecnú legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Ak sa preukáže, že žalobcovi patrí uplatňované právo alebo ochrana oprávneného záujmu, súd žalobe vyhovie. V danom prípade žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu. Súd však žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Právna úprava obsiahnutá v antidiskriminačnom zákone smeruje k zachovaniu a podpore rovnakého zaobchádzania v právnych vzťahoch súkromnoprávneho i verejnoprávneho charakteru. Zakladá teda subjektívne právo na ochranu pred všetkými formami diskriminácie tak ako sú špecifikované v tomto právnom predpise. Ak je takéto subjektívne právo porušené alebo ohrozené, dotknutý subjekt má k dispozícii príslušné prostriedky právnej ochrany špecifikované v ďalších ustanoveniach tohto zákona. Ustanovenie § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona je vyjadrením všeobecnej právnej zásady, v zmysle ktorej je každý subjekt, ktorého práva sú porušené alebo ohrozené, oprávnený domáhať sa ochrany na orgáne ochrany práva. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že domáhať sa práv na súde z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania môže každý, avšak iba proti tomu, kto nedodržal zásadu rovnakého zaobchádzania. Znamená to toľko, že v konaní o ochranu práv z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania môže byť žalovaný a teda pasívne vecne legitimovaný v spore iba ten, kto nedodržal zásadu rovnakého zaobchádzania. Súd ako prvú musí riešiť otázku, kto je prípadným subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu. Pokiaľ súd nemá vyriešenú otázku koho právo bolo porušené nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a kto sa dopustil takéhoto porušenia, nie je ešte opodstatnené riešenie otázky nedovolenosti takéhoto zásahu v prípade jeho intenzity dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a tým vyvolanou ujmou resp. adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmou. Spornosť v týchto otázkach môže byť v konaní o ochrane pred diskrimináciou riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka. Teda medzi subjektom ochrany a subjektom porušenia. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu pred diskrimináciou nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej práva, právom chránené záujmy alebo slobody boli dotknuté, ale rovnako zistenie, že žalovaný či už fyzická alebo právnická osoba sa dopustili takéhoto konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv, a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu pred diskrimináciou. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný. Teda vecnou legitimáciou je potom možné rozumieť taký stav, ktorý vyplýva z hmotného práva, v rámci ktorého jeden z účastníkov je nositeľom takéhoto oprávnenia, znamená to, že je aktívne legitimovaný a druhý účastník je nositeľom právnej

povinnosti, znamená to toľko, že je pasívne legitimovaný. Nedostatok vecnej legitimácie, a to či už aktívnej alebo pasívnej, vedie vždy k zamietnutiu žaloby na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

19. V danom prípade je nesporné, že tak, ako je žalovaný označený v konaní, Slovenská republika v zastúpení, orgánom, ktorý koná za Slovenskú republiku, Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky je správne a žalovaný je vecne pasívne legitimovaný. Takéto označenie subjektu vyplýva z ustanovenia § 135 CSP. Je nepochybné, že aj štát, teda Slovenská republika, je subjektom práva a nositeľom hmotnoprávnej subjektivity a aj procesnoprávnej subjektivity.

20. Je možné konštatovať, že ten, kto sa prípadného porušenia zásady rovnakého zaobchádzania mohol dopustiť, je iba štátny orgán, u ktorého žalobca vykonával štátnu službu v služobnom pomere.

21. Uznesením zo dňa 22. 2. 2013 č.k. 15C/223/2011-117 na návrh žalobcu súd pripustil, aby právny predchodca žalovaného - Krajský stavebný úrad v Košiciach z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil ako žalovaný Ministerstvo vnútra SR.

22. Podľa článku 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (Dohovor č. 120/1976 Zb.) všetci sú si pred zákonom rovní a majú právo na rovnakú ochranu zákona bez akejkoľvek diskriminácie. Zákon zakazuje akúkoľvek diskrimináciu a zaručuje všetkým osobám rovnakú a účinnú ochranu proti diskriminácii z akýchkoľvek dôvodov, napr. podľa rasy, farby, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného presvedčenia, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku a rodu.

23. Podľa článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

24. Podľa článku 12 ods. 4 Ústavy SR nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

25. Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení služobný úrad je povinný zaobchádzať so štátnymi zamestnancami v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou osobitným predpisom, najmä pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby, odmeňovanie a iné plnenia peňažnej hodnoty a nepeňažnej hodnoty poskytované v súvislosti s vykonávaním štátnej služby, vzdelávanie, príležitosti na funkčný postup v štátnej službe a o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Právo na prijatie do štátnej služby sa zaručuje rovnako všetkým občanom vrátane podmienok a spôsobu uskutočňovania výberového konania alebo výberu na voľné štátnozamestnanecké miesto, ak spĺňajú podmienky ustanovené týmto zákonom a osobitným predpisom. V štátnozamestnaneckých vzťahoch je zakázaná diskriminácia štátnych zamestnancov a občanov, ktorí sa uchádzajú o štátnu službu, z dôvodu pohlavia, sexuálnej orientácie, náboženského vyznania alebo viery, rasového pôvodu, národnostného pôvodu alebo etnického pôvodu, farby pleti, jazyka, sociálneho pôvodu, majetku, rodu, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, veku, manželského stavu, rodinného stavu, povinností k rodine, členstva alebo činnosti v politickej strane alebo v politickom hnutí, v odborovej organizácii, v inom združení alebo z dôvodu iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Služobný úrad a štátny zamestnanec nesmú vykonávanie práv a povinností vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru zneužívať na ujmu iného štátneho zamestnanca alebo inej fyzickej osoby alebo na ponižovanie ich ľudskej dôstojnosti. Štátny zamestnanec nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného štátneho zamestnanca alebo na vedúceho štátneho zamestnanca (ďalej len "vedúci zamestnanec") sťažnosť, žalobu, návrh na začatie trestného stíhania alebo iné oznámenie o kriminalite alebo inej protispoločenskej činnosti. Služobný úrad nesmie štátneho zamestnanca akýmkoľvek spôsobom postihovať alebo znevýhodňovať preto, že sa zákonným spôsobom domáha svojich práv vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru. Štátny zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, sa môže domáhať ochrany v služobnom úrade alebo na súde. Rovnako sa môže tejto ochrany domáhať

občan, ktorý sa uchádza o štátnu službu. Služobný úrad je povinný na podnet štátneho zamestnanca alebo občana, ktorý sa uchádza o štátnu službu, bez zbytočného odkladu odpovedať, vykonať nápravu a odstrániť následky nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania.

26. Ustanovenia § 12 a § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z.z. a § 4 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z. pripúšťajú ako zakázané dôvody diskriminácie a protiprávneho porušenia rovnakého zaobchádzania aj iné dôvody. Výpočet dôvodov, na základe ktorých nemožno nikoho poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať, nie je uzavretý, ide o dôvody vymenované demonštratívne. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 64/2000 z 31. 1. 2001 určil, že podľa článku 12 ods. 2 Ústavy SR je zakázaným diskriminačným dôvodom aj iné postavenie.
27. Bolo preukázané a je nesporné, že žalobca sa dostal do iného postavenia oproti ostatným štátnym zamestnancom žalovaného tým, že sa stal stranou sporu na strane žalobcu. Žalobca preukázal existenciu iného postavenia, s ktorým právny poriadok spája zákaz diskriminácie. Diskriminácia žalobcu žalovaným sa prejavila vo forme priamej diskriminácie pre nedôvodné nevyplatenie funkčného platu. V konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II rozsudkom pod sp. zn. 22C/46/2004 zo dňa 6. 12. 2006 bolo rozhodnuté, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu k žalovanému trvá. Žalovaný ani po právoplatnosti rozhodnutia súdu dňa 26. 7. 2007 žalobcovi nevyplatil funkčný plat napriek zákonnej povinnosti podľa § 44 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Žalovaný vyplatil žalobcovi funkčný plat až dňa 16. 2. 2011, teda po 4 rokoch od právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým vyslovil, že štátnozamestnanecký pomer trvá, resp. po 5 rokoch odo dňa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

28. Žalovaný nevytvoril rovnaké pracovné podmienky pre žalobcu, neumožnil vzdelávanie a prehlbovanie kvalifikácie, služobné cesty, vo forme nepriamej diskriminácie. Neposkytol žalobcovi primerané doby na riešenie problémov, vracal spisy nadriadenou tak, aby nemohol dodržiavať lehoty pre ich včasné vyhotovenie, obťažoval žalobcu zvýšenou a neprimeranou kontrolou prítomnosti na pracovisku oproti iným štátnym zamestnancom, sledoval pohyb a odchod žalobcu na pracovisku. Žalovaný dal pokyn smerujúci voči ostatným štátnym zamestnancom, ktorým im bolo zakázané komunikovať so žalobcom, radiť mu v pracovných veciach, pomáhať mu zapožičaním pracovných pomôcok, ktoré žalovaný týmto štátnym zamestnancom poskytol.
29. K porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi došlo predovšetkým diskriminačným konaním žalovaného v oblasti odmeňovania, diskriminačným konaním v oblasti podmienok vykonávania štátnej služby (pracovné podmienky), diskriminačným konaním v oblasti vzdelávania, diskriminačným konaním v oblasti príležitosti na funkčný postup a diskriminačným konaním v oblasti hodnotenia práce.
30. Žalobca výpoveďou a listinnými dôkazmi preukázal javy uvedených foriem diskriminácie. Žalobca predložil dôkazy - žalobu, ktorú uplatnil na Okresnom súde Košice II o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu platu, výzvu na umožnenie výkonu práce zo dňa 27. 9. 2006, opätovnú výzvu k umožneniu nástupu do práce zo dňa 30. 5. 2007, výzvu na úhradu platu zo dňa 8. 1. 2008, rozhodnutie zo dňa 7. 8. 2007, ktorým bol odvolaný z funkcie predstaveného Odboru iných odvetvových vzťahov Okresného úradu Košice II bez uvedenia dôvodov, zápisnicu z osobného pohovoru so štátnym zamestnancom v súvislosti s trvalým preložením zo dňa 3. 10. 2007, právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 22C/46/2004-232 zo dňa 6. 12. 2006, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2. 12. 2010 č.k. 1Co/205/2009-295, ktoré súd považoval za dostatočné. Súd preto nepokračoval vo vypočutí manželky žalobcu Q.j, ktorú žalobca navrhol vypočuť ako svedkyňu.
31. Žalovaný nepreukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi neporušil (§ 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z.).
32. Štátnozamestnanecký pomer žalobcu trval nepretržite, nebol skončený platne ani neplatne, nebol preto žiadny dôvod, aby žalovaný nevyplácal žalobcovi funkčný plat za obdobia, počas ktorých bol jeho zamestnancom. V priebehu súdneho konania nastala nová skutočnosť, ktorá bola čiastočne v príčinnej súvislosti s diskrimináciou žalobcu a stresovým prostredím na pracovisku, ako vyplynulo zo záverov znaleckého dokazovania. Žalobca utrpel cievnu mozgovú príhodu (NCMP) a stredne ťažkú depresiu. Išlo o prehĺbenie ujmy spôsobenej žalobcovi v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania a diskrimináciou na pracovisku.

33. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

34. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

35. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

36. Každým dňom trvania štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu na pracovisku žalovaný protiprávne zasahoval a porušoval žalobcovo právo na dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania. Právo žalobcu sa teda nemohlo vykonať prvý raz v roku 2007, ako tvrdil žalovaný, keďže právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikalo a narastalo každým dňom pôsobenia diskriminácie.
37. Žalobca svoje právo na zaplatenie náhrady mzdy uplatnil žalobou doručenou na Okresný súd Košice II dňa 17. 3. 2004, pričom jeho nárok bol vylúčený na samostatné konanie. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2. 12. 2010 týkajúce sa zaplatenia funkčného platu žalobcu nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 1. 2011. K premlčaniu nároku by došlo dňa 22. 1. 2014.
38. Žalobca podal žalobu o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania s príslušenstvom dňa 18. 7. 2011, v rámci plynutia premlčacej doby a jeho nárok preto nie je premlčaný.

39. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17. 2. 2011 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2009 zo dňa 3. 2. 2010, na ktoré sa odvolával žalovaný, nemožno v predmetnej právnej veci aplikovať. Uznesenie sp. zn. 5Cdo/265/2009 nemožno uplatniť pre rozličnosť predmetov konaní a skutkových okolností. Uznesenie sp. zn. 5Cdo/42/2009 sa dotýka ochrany osobnosti a nemožno ho preto v predmetnej veci aplikovať.

40. Na základe uvedených záverov a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd konštatoval porušenie zásady rovnakého zaobchádzania.

41. Poskytnuté zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia zásady rovnakého zaobchádzania súd nepovažoval za dostačujúce a priznal žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prihliadol pritom na skutočnosť, že nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bol žalobca počas celej doby súdneho konania, keď sa nemohol zamestnať, odkázaný na príjem svojej rodiny. Porušením zásady rovnakého zaobchádzania žalovaným tým, že mu nevyplácal v období od roku 2004 do roku 2007 funkčný plat, ktorý mu podľa zákona patril, došlo k zníženiu postavenia a vážnosti žalobcu v spoločnosti a zníženiu jeho dôstojnosti.
42. Súd určil ako primeranú a spravodlivú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- Eur a v prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol ako neopodstatnený.

43. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, lebo stanovenie výšky plnenia bolo závislé od úvahy súdu.

44. O trovách štátu súd rozhodol podľa článku 4 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že zaviazal žalovaného nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Košice I písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa

odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.